

Для того, щоб залучити більше жінок до праці необхідно:

1) збільшити кількість місць у дитсадках (у багатьох випадках саме матері доглядають за дитиною);

2) вдосконалити умови у безкоштовних дитсадках (покращити харчування, брати на роботу компетентних та доброзичливих вихователів та удосконалити навчальний матеріал) [4, с. 19];

3) частіше наймати жінок старшого віку на роботу, якщо професія не вимагає значного фізичного навантаження;

4) запровадити програму для заохочення жіночого підприємництва (надавати консультацій щодо запровадження підприємництва та фінансову допомогу) [4, с. 25];

5) запровадити жорсткі покарання проти підприємств, фірм та установ, які обмежують доступ до роботи вагітних жінок та матерів без поважних підстав;

6) ініціювати програми, націлені на подолання гендерної дискримінації та стереотипів.

Як зазначалося, найголовнішою причиною усунення жінок від активного трудового життя є гендерні стереотипи, які є джерелом їхньої дискримінації, упередженого ставлення за ознаками статі. Руйнація стереотипів та різноманітних гендерних викривлень у громадській свідомості, запровадження продуманої соціальної політики на засадах рівності прав та обов'язків є шляхом до суспільства у якому панують взаємоповага, врахування інтересів різних соціальних груп й спільнот, шанобливе ставлення до кожної особистості. Підсумовуючи, можна вказати, що незважаючи на наявність нормативно-правових актів, які захищають права жінок, необхідно докладати немало зусиль для зміни сучасного становища у сфері зайнятості жінок.

Список використаних джерел

1. Зайнятість населення за статтю, типом місцевості та віковими групами у 2019 році. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2019/rp/eans/znsmv2019_u.xls

2. Кодекс законів про працю України : закон України від 10.12.1971 № 322-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08>

3. Конституція України. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1996. № 30. с. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

4. Михайлишина Д., Кобернік О., Солтисьяк Р. Як збільшити зайнятість жінок і чому це важливо для економіки. Центр економічної стратегії. 2019. 29 с.

5. Сучасне розуміння маскуліності: ставлення чоловіків до гендерних стереотипів і насильства щодо жінок. UNFPA Ukraine. Київ. 2018. 128 с.

Сірий Ю.

студент IV курсу

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

Науковий керівник: к. соціол. н., доцент

кафедри психології та

соціальної роботи ТНЕУ

Біскуп В.С.

РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВИХ ЗАСАД ДІЯЛЬНОСТІ НЕДЕРЖАВНИХ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У СОЦІАЛЬНІЙ СФЕРІ

Складний період політичних та соціальних трансформацій, економічна нестабільність, які переживає сьогодні Україна, позначились на розвитку нових форм участі громади у розв'язанні соціальних проблем. За сучасних економічних та політичних умов українська держава часто уникає розгляду широкого кола питань, що стосуються

життя знедолених, залишаючи за собою переважно лише функцію їхнього соціального захисту. Тому зростає роль громадських організацій, асоціацій та груп громадян, зокрема тих, що об'єднують представників різних суб'єктів соціальної політики. Діяльність недержавних організацій (НДО) відповідно до їх типового статусу спрямована на задоволення потреб широкого кола осіб. Зокрема, мається на увазі, що та чи інша НДО бере на себе функції, які держава не може виконувати чи недостатньо швидко реагує на нагальні запити сьогодення.

Недержавний сектор більш оперативно відгукується на зміни соціальної реальності та потреби громадян і здатний забезпечити ефективнішу роботу з клієнтами. Тому необхідно більше використовувати потенціал третього сектору. Однак це видається не реалістичним без аналізу та вирішення основних проблем розвитку НДО на державному рівні [1].

Серед науковців й дослідників, які вивчали недержавні організації у системі соціальної сфери, їх роль у соціальному обслуговуванні населення, можна назвати фахівців Школи соціальної роботи В. Полтавця, Р. Кравченко, Н. Кабаченко, О. Васильченко, Центру інновацій та розвитку О.Сидоренко, а також ці питання у своїх дослідженнях розглядали Т. Семигіна, І. Мигович, П. Жовніренко, Т. Черкашина, В. Горемикіна, Т. Семигіна, Л. Сідельнік, Л. Паливода, О. Кікоть та ін.

Отже, метою тез є визначення основних проблем у діяльності недержавних організацій в Україні, напрямів її реформування та розробка програм покращення взаємодії держави з недержавними організаціями.

Недержавні організації (НДО) – будь-які організації, які не є частиною державних структур. На практиці, особливо в контексті соціальної політики і соціальної роботи, цей термін вживають для позначення громадських чи благодійних організацій, тобто неприбуткових утворень, які не представляють приватний бізнес і працюють задля забезпечення громадських інтересів.

У Законі «Про соціальні послуги» визначено, що надавати соціальні послуги можуть не лише державні, а й недержавні організації. До недержавних надавачів соціальних послуг Закон відносить: громадські, благодійні, релігійні організації та фізичні особи, діяльність яких пов'язана із наданням соціальних послуг [2].

Зазвичай, у статутах громадських організацій та благодійних фондів основними видами діяльності визначено такі, як представлення інтересів і допомога своїм членам або благодійницька діяльність. Найбільш типовими видами діяльності вітчизняних НДО є захист прав та інтересів окремих соціальних груп людей, лобіювання, проведення тренінгів та надання консультацій, просвіта та поширення інформації для населення, вирішення соціальних питань, освітня діяльність [3].

Незважаючи на зростання їх активності, більшість недержавних організацій в Україні мають певні труднощі із виконанням своїх функцій, які пов'язані із: 1) відсутністю регулярного фінансування; 2) недостатністю відповідних навичок та кваліфікації у лідерів і працівників; 3) проблемами з навчанням та підвищенням кваліфікації працівників; 4) низькою активністю і низьким рівнем довіри до послуг НДО з боку громади; 5) недостатньою відкритістю влади й бажанням співпрацювати з НДО [4].

Українська держава сьогодні потребує підвищення ефективності соціальних програм. В Україні участь на ринку соціальних послуг та доступ недержавних громадських організацій (НГО) до державного фінансування надто обмежені. Для українських недержавних організацій не створено сприятливих умов для виходу на ринок соціальних послуг і отримання замовлення від держави на їх надання [5]. Привілеї щодо фінансування надання соціальних послуг у нашій країні залишені за державними установами. Для альтернативних недержавних постачальників існують різноманітні труднощі. З-поміж основних варто виокремити як фінансові (податки, принципи розподілу бюджету), так і не фінансові (недосконале законодавство щодо діяльності неурядових організацій, благодійної діяльності, ліцензування тощо). Доки ці перешкоди не будуть

усунені, неможливо створити сприятливі умови для участі НГО на ринку соціальних послуг та залучити бюджетні кошти для їх фінансування. Тому організації громадянського суспільства можуть вимагати від держави розширення прав щодо своєї участі.

Закон України «Про соціальні послуги» вносить у систему соціального захисту передумови реформування, однак він є недосконалим щодо забезпечення механізмів формування ринку соціальних послуг. Види послуг визначені не чітко, немає їх класифікації та не враховано ту допомогу, яку надають НГО. Закон містить неоднозначні трактування професійної діяльності, визначення суб'єктів ліцензування – усе це не сприяє розвитку ринку соціальних послуг [5].

Тому потрібно грамотно розробити нормативно-правову базу, впровадити систему тендерних закупівель на соціальні послуги та розробити стандарти їх надання. Це дасть можливість НГО зміцнити свою фінансову стабільність та забезпечити сталий розвиток, кадровий, професійний потенціал, а тим, хто в потребує відповідної підтримки, вчасно її отримати.

Україна постала перед необхідністю широкого залучення НДО до надання соціальних послуг. Для реалізації такого соціально важливого завдання держава має здійснити певні кроки, які наблизили б Україну до європейського соціального простору. Суть цих кроків вбачається у: 1) державному сприянні активному та пріоритетному розвитку послуг у громаді; 2) делегуванні державних повноважень у сфері надання соціальних послуг НДО; 3) розширенні обсягів соціального замовлення; 4) терміновому розв'язанні великої кількості законодавчих колізій, пов'язаних з діяльністю НДО, та удосконаленні нормативно-правової бази; 5) запозичення міжнародного досвіду та схем співпраці НДО з волонтерами [3].

Українській державі поки що складно прийняти НДО як повноцінних партнерів у сфері надання соціальних послуг та передати їм частину своїх повноважень разом з державними коштами. Водночас такий підхід поступово змінюється, оскільки окремі недержавні організації вже встигли заслужити довіру та визнання як з боку влади, так і з боку громадян-користувачів. Загалом, можна говорити про формування нової тенденції до розширення впливу громадянського суспільства (інституціями якого є й НДО) у сфері соціального обслуговування та надання соціальних послуг. Якщо окреслені заходи не буде втілено в життя, це істотно сповільнить і, вірогідно, навіть унеможливить подальший розвиток надання соціальних послуг недержавним сектором і негативно позначиться на перспективі розвитку соціальної сфери в найближчому майбутньому.

Список використаних джерел

1. Черкашина Т. О. Недержавні громадські організації як суб'єкт надання соціальної допомоги населенню. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право : збірник наукових праць*. 2010. № 2 (6). С. 89–94.
2. Про соціальні послуги: Закон України від 17.01.2019 № 2671-VIII. *Відомості Верховної Ради*. 2019. № 18. ст.73.
3. Горемікіна Ю. В. Проблеми розвитку недержавних організацій у сфері надання соціальних послуг. *Демографія та соціальна економіка*. 2009. № 1. С. 161-168.
4. Жовніренко П. Діяльність громадських організацій: корисні поради. *Соціальна політика і соціальна робота. Український науковий і громадсько-політичний часопис*. 1999. №3. 4(11-12). С.140-153.
5. Л. Сідельнік. Як залучити громадські організації до надання соціальних послуг. URL: <http://www.gromada.lviv.ua/articles/2008/02/15/610.html>